

Cap a un nou Bartrina

DOLORS JUANPERE

DIRECTORA DEL COL·LECTIU DE TEATRE LA VITXETA

13

Ara que el blat ja és dins del sac i està ben lligat, dóna bo de seure a una butaca qualsevol de la platea del Bartrina -totes semblen tocades per les bombes- i gairebé a les fosques repassar una vegada més les esquerdes, comptar les goteres, apamar amb la imaginació la futura espatlla dreta (per al públic) de l'escenari, i somniar amb un teatre igual però nou de trunca, modern i funcional. Finalment, les obres! El pensament va fent via i ja calcula el temps que duraran, els entrebancs que poden sorgir, com serà la inauguració del flamant Bartrina! Finalment serà un teatre en condicions! I el maleït pensament s'atura aquí. En condicions... per fer-hi què? Per fer-ho com? Per cobrir una necessitat intel·lectual i artística de qui? Què serà d'aquest teatre un cop restaurat? Impertinents interrogants que sembla mentida que es plantegi una persona -servidora- que no ha respirat tranquil·la fins que la paperassa del conveni per a la remodelació ha estat enllestida del tot.

Però les preguntes estan justificades, em sembla, si més no a tall de reflexió i sense ànim d'aigualir la festa a ningú. Hem de reconèixer que el teatre té poca demanda, fins i tot quan és un èxit, que el manteniment no resulta barat i que una programació regular durant tota la temporada suposa un pressupost força considerable que no l'amortitza, ni de bon tros, la taquilla. Aleshores, té sentit, ara, la construcció o remodelació d'un teatre, un altre teatre? Calia fer obres al Bartrina? Doncs sí, calia i era necessari si realment es vol que aquesta ciutat disposi d'equipaments culturals adequats. És clar que tot depèn dels continguts amb els que vulguem farcir aquesta caps de bombons que segurament serà el Bartrina, allò que es diu la política que seguirà, malgrat que no m'agradi utilitzar aquesta expressió, una mica devaluada. Millor parlar del concepte, la idea bàsica, la filosofia, l'eix d'actuació que li doni sentit. No n'hi ha prou amb unes activitats puntuals i una ocupació regular que, per altra banda, ja poseix i que esperem que no estroncaran les obres. El teatre del carrer Major hauria de constituir-se com el recipient d'un projecte de cultura en el sentit més ampli, però també més exigent. Per ser realment operatiu hauria d'estimular i concentrar les iniciatives que, a diferent nivell, generi la comunitat, no només la local.

La funcionalitat del Bartrina, d'un Bartrina assequible i ben equipat, podria ser realment aprofitada i estic segura que ho serà al marge del seu nivell d'ocupació, que fins ara ha estat notable. Estic pensant en la preparació de muntatges, en estrenes o pre-estrenes, cursos, seminaris, seu de trobades, convenis i col·laboracions amb col·lectius del ram, per posar uns quants exemples. El país no està sobrat d'equipaments ben condicionats i amb vocació de servei cultural i social -o sigui, públic-, i moltes iniciatives i projectes no tiren endavant per manca de lloc i de suport.

El Bartrina ha de saber on va, com hi va i per què. Tota la seva activitat hauria d'obeir a una intenció: la d'aprofitar al màxim una possibilitat que no es dóna sovint i que es podria resumir definint-lo com un equipament no comercial, dedicat, pensat i preparat per a la producció. Música, dansa, teatre... Seria fantàstic que es convertís en punt de referència obligat per a teatres, músics, dansaires, programadors i, sobretot, per al públic, un públic interessat que generaria la seva pròpia activitat.

Per fer-hi les obres només calen diners, però per dotar-lo d'ànima calen ganes, imaginació i veure-ho clar. Ni la rutina ni l'anar fent sobre la marxa haurien de tenir res a veure amb el funcionament d'aquest teatre que ens ha proporcionat hores magnífiques i que, més que mai, ens és necessari.

e

I teatre del carrer Major hauria de constituir-se com el recipient d'un projecte de cultura en el sentit més ampli, però també més exigent

...altres àmbits